

ще се влюби в него. Има и любовна магия, свързана със сюнета. Запазе се парче от кожичката от обрязването и тя се ползва като сигурно любовно средство. Момчето увива кожичката в бонбон или в нещо друго и я дава на момичето да го изяде. Това най-често се прави посредством някаква приятелка. Взаимността се смята за сигурна (Марушиакова 1992-в. 82).

Известните със своите свръхестествени способности циганки, правещи магии, са търсени, но в същото време към тях се отнасят със страхопочитание. В Сандански, в махалата извън регулацията на града, живее една стара циганка, вещица („пхури ромни“). „... Страхувах се да говоря с нея, а името ѝ - Каймета – произнасях само шепнешком, за да не ги стигне някоя от магиите, с които се занимава” (Пампоров 2006: 139). „Виках им Камбови, това не ни е фамилията, а само така ни викаха тука. Камбоя идва от магия, но не знам да са правили магии, само са задоволявали хората с тълкуване и снахи, за да ги задържат. Аз само ги съветвам, но те ме уважават и слушат” (ж., р. 1965 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 58).

Умеят да приготвят и разни „илачи”. Посещавани са от хората, които в ония далечни години при болест се уповават на Господ и на народната медицина. Топучка Иваница, „циганката беговица” от с. Ахиево, Старозагорско прилага своите умения, за да излекува от страх и треска турски шпионин. Тя първо бае, а след това слага лекарство от два камъка върху главата и върху краката на болния.

Предлагат различни церове, някои от които лекуват всичко. „... болните в селата от Северна България, когато страдат от стомах, от зъби, от настинка, имат пълна вяра на нашите цигани (от Казанлък - б.а.), които продават нанево, ментово и карамфилово масло и синапов спирт, които сами си приготвяват..” (Иванова, Кръстев 2006: 122).

„Баба ми можеше да лее куршум, да бабува, да бае на боб и всички познаваше. С това изкарваше някой лев за в къщи” (м., р. 1930 г., демирджия). „Научих се от майка ми, когато дете преяде, дървена пепел да ми търкаш – ще ми мине. Учила ме е куршум да леем. Има си една хамалия тука от майка си, и като минем три пъти над детето и ми мине. Това човек си го има, то не се учи. Тя Вероника е много хубава, всеки я гледа. И когато ходи, аз огън и паля и на жарава ѝ бая. Там под ребрата я удриям, и после ѝ минава. И тя вика „и от теб ще си уча”. Сама я мързи огън да правя а с клечка – пуф. И на децата прави. Не знам къде ще ѝ излезе късметът” (ж., р. 1931 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 164).

Сред „турските” циганки от Провадийско в миналото има и такива, които се занимават и с лечение и знахарство: късане на далак (при болест в коремната област правят специални разтривки и притискане с колче д